

Облацитѣ сж изпратени само като поливачи, да разнасятъ влагата отъ едно мѣсто на друго, да свършатъ известна работа. Да се мисли, че като сж се спрѣли на едно мѣсто, облацитѣ закриватъ слънцето, това е хипнотическо състояние, отъ което човѣкъ трѣбва да се освободи. Щомъ човѣкъ се осъмни, разколебае или обезвѣри, облацитѣ веднага заставатъ между слънцето и него, т. е. между съзнанието и ума му, и той изпада въ противоречия и започва да страда. За да освободи човѣка отъ тия облаци, невидимиятъ свѣтъ изпраща вѣтъра, който ги разпрѣсва, пренася отъ едно мѣсто на друго или излива въ видъ на дъждъ. Дето падне, дъждътъ носи своето благословение.

И тъй, яви ли се нѣкаква мжнотия въ съзнанието ви, знайте, че тя представя облакъ, който нѣма за целъ да засѣнчи слънцето, но да се излѣе нѣкъде въ видъ на дъждъ и да донесе своето благословение. Въ края на краищата, всѣка мжнотия трѣбва да се превърне на дъждъ. Кой мжжъ и коя жена не сж проливали дъждъ при голѣми мжнотии? Кой човѣкъ, при голѣма простуда, не е билъ поставянъ на парила и не е отдѣлялъ изобилно потъ отъ тѣлото си въ видъ на дъждъ? Щомъ се разболѣе физически, човѣкъ трѣбва да се изпоти. Щомъ се изпоти, той е вѣнъ отъ всѣкаква опасностъ. Човѣкъ трѣбва да се изпотява не само физически, но и духовно. Въ духовния животъ